

פרוטוקול מס' 149

מישיבת ועדת הכספים שהוקיימה
ביום ה', כ"א בחשוון תשל"ה, 7.11.74, בשעה 10

נ כ ח ו :

חברי הועדה:
י. קרגמן - היו"ר
י. בדר
א. מלמד
ע. פיינרמן
ד. קורן
ח. קורפו

מוזמנים:
מר חמיר - נציב מס הכנסה
מר נויגר - סגן נציב מס הכנסה
מר מועלים - סגן נציב מס הכנסה
גב' דר-זיו - יועצת משפטית למס הכנסה

מזכיר הועדה - א. קרשנר
היועץ הכלכלי לועדה - א.נ. פלוג
היועץ המשפטי לועדה - ד"ר קיטרון
רשמה - ש. ברקת

סדר היום: חוק לחקון פקודת מס הכנסה (מס' 21) - תשל"ד-1974

היו"ר י. קרגמן:

אני מתכבד לפתוח את ישיבת הועדה.
אנחנו ממשיכים את הדיון בהצעת חוק לחיקון

פקודת מס הכנסה, (עמ' 9).

מר המיר:

בסעיף משנה (2) חל רק שינוי אחד: בין הגורמים הפטורים ממס על הכנסותיהם הפסיביות, אנחנו מוסיפים עכשיו את מפעל הפיס. כספי מפעל הפיס משמשים למפעלי חינוך ובריאות, באמצעות הרשויות המקומיות. יש עוד שינוי, קל יחסית: כאשר אנו אומרים: "קופת גמל", הרי שמעכשיו מגדירים שהכוונה היא לקופת גמל שאישר אותה הנציב לענין פיסקה זו.

מר קיטרון:

קופות הגמל מוגדרות כבר בסעיף 47 לחוק, ושם נאמר "שהנציב אישר אותה לענין פקודה זו", אם ההגדרה הזאת כבר קיימת בסעיף 47, מדוע נכריח את קופת הגמל לבקש אישור נוסף מן הנציב רק לצורך הפיסקה הזאת?

מר תמיר:

אתה צודק.

י. ברר:

יש כאן עוד חידוש: בחלק השני של הסעיף הוספתם את מפעל הפיס לרשויות המקומיות, אבל לא הוספתם את קופת הגמל.

אני מציע לקבל החלטה להפסיק את פעולתו

של מפעל הפיס.

ד. קורן:

אינני מבין מדוע מציעה הממשלה לתת פטור ^{ONH} למפעל הפיס? הרי ^{ONH} זה ייכנס לקופת המדינה ויקל עליה. אמנם מפעל הפיס צריך להעביר כספים להקמת מפעלי חינוך ובריאות, אך אם הכסף לא מספיק, הרי ממילא פונים לממשלה. אפשר היה שהכל יעבור דרך הממשלה, ואינני רואה טעם לתת להם פטור על הכנסות.

ע. פיינרמן:

אינני גורס שצריך להפוך את מפעל הפיס למחלקה ממשלתית. מאידך, אם נותנים להם פטור על רווחים מסוג זה, זה פותח פתח להחזקת פקדונות, במקום להעביר את הכסף במועדו למי שזה מגיע לו.

היו"ר י. קרגמן:

נראה לי שאין סכנה כזאת, כי לפי החוק חייב ממילא מפעל הפיס להעביר את כל הכנסותיו לצורכי המוסדות שצויינו; לשם מה יעשה כל מיני מניפולציות כדי ליצור רווחים? הם נאלצים לפעמים לשמור על הכספים, כי האובייקט שלשמו הם נועדו, פשוט עדיין אינו קיים.

מר קיטרון:

החוק איננו מתכוון כאן לריבית על פקדונות בבנקים, כי זה פטור ממילא.

מר תמיר:

הסעיף הזה נותן פטור על הכנסות פסיביות, ונהנים ממנו כל מיני מוסדות; אפשר לומר שהרשויות המקומיות ומפעל הפיס הם הממלכתיים ביותר שביניהם. הכוונה היא לכל ההכנסות הפסיביות, שאינן הכנסות תיפעוליות. למשל, הכנסות משכר דירה על בנינים השייכים להם, ריבית או דיבידנדה.

ד. קורן:

אני הצעתי לא לתת להם פטור על הכנסות פסיביות.

מר תמיר:

אנחנו השוואנו אותם לרשויות המקומיות, ולמעשה יש לממשלה יותר פיקוח על מפעל הפיס מאשר

על הרשויות המקומיות.

היו"ר י. קרגמן:
אנחנו עוברים לסעיף משנה (2) של
סעיף 4. (עמוד 10). עד עכשיו היו
סכומי הפיצויים פטורים ממס עד לגבול של 2250 לירות.

י. בדר:
העקרון היה, שצריך לקבוע בתור קנה-מידה
את המשכורת הגבוהה ביותר שמשלמת הממשלה,
וזאת הייתה משכורת של שופט עליון. היה מקרה לפני כמה שנים כאשר התפטר
שופט והחברר שהמשכורת שלו הייתה גבוהה יותר, כלומר על חלק מן הפיצויים
צריך היה לשלם חלק גדול למס ההכנסה; על מנת להגיע איתו להסכם, נחננו
לו את הפיצויים לפי סעיף בחוק הגימלאות לשופטים, ולא צריך היה לנכות
מס הכנסה. אני רוצה לשאול מדוע נעשה אפליה בין שופטים לעובדים אחרים.
אני מציע שנמשיך לקיים את העקרון שהמשכורת שמשלמת הממשלה היא משכורת
סבירה, וניקה בתור גבול, בתור תיקרה, את המשכורת הממשלתית הגבוהה ביותר,
כלומר גם להבא נצמיד זאת למשכורת של שופטים עליונים. אם אתם רוצים
לקבוע כאן סכום, נבקש את מר פלוג לברר מהי המשכורת ברוטו של שופט עליון,
וסכום זה נקבע כאן. כל ההצדקה שבקביעת תיקרה היא למנוע שימוש לרעה.
זכותו הלגיטימית של עובד היא לקבל מענק פרישה בסכום מלא, לפי משכורתו
האחרונה.

יתרה מזאת, מאחר וכבר קבענו בחוק אחר
הבחנה בין סכום שמחקבל על פי דין
וסכום שמחקבל שלא על פי דין, הייתי מציע שנעשה גם כאן הבחנה כזאת:
לגבי גימלה ופיצויים שמחקבלים על פי דין, לא צריך בכלל לקבוע תיקרה.
אך אם בכלל קובעים תיקרה, על מנת למנוע שימוש לרעה, אציע לכנסת שזה
ייקבע לפי סכום המשכורת ברוטו של שופט עליון. אם זה ייתקבל, נוכל לבטל
את ההוראה שקבענו בחוק השופטים.

מר חמיר:
ההגדרה "סכום שעל פי דין" מתייחסת
לאותם 25% מן הגמלה שפטורים ממס,
ומאחר ויש גימלאות שמשחלמות לפני גיל הפרישה, נקבע שכאשר הגימלה
משחלמת על פי דין (אנשי צבא קבע, או אנשי משטרה) יהיה דינה כאילו
נתקבלה אחרי פרישה, כלומר תוכל להנחות מאותה הנחה. אבל התיקרה צריכה
להיות אחידה לגבי כולם. אם לא קובעים תיקרה בחוק, קשה מאד לעמוד בפני
לחצים מצד גורמים שונים.

ע. פיינרמן:
אני סבור שחייב להיות גג לסכומי הפיצויים
הפטורים ממס. צריך להעלות את הסכום הקיים
עכשיו, ואני מציע לקבל את הצעת הממשלה: 3500 לירות. אני מניח שזה
מתייחס ממילא למספר קטן ביותר של עובדים. מן הנסיון אנחנו יודעים שאם
מרימים את התיקרה קצת יותר, כולם "מחרומים" כדי להתקרב אליה.

היו"ר י. קרגמן:
אני רוצה לציין שבמקרים רבים, כאשר
רוצים לפטר אנשים, אי אפשר לעשות זאת
אלא אם מגיעים אתם לידי הסכם של חלום פיצויים מוגדלים. במקרים האלה
מגיעים בקלות לתיקרה הזאת, וזה ימנע כל אפשרות להגיע להסכם שנית,
צריך גם להביא בחשבון שהסכום שנקבע פה לא צמוד לאינדקס איזה שהוא,
קשה שתוך זמן קצר הוא לא יראה כל כך גבוה. אני הייתי מציע במקום הסכום
הקיים היום - 4000 לירות.

אנו נגיש לכנסת שתי הצעות: הצעה שלנו
- בין שזה יהיה 4000 לירות או 3500 לירות, - והצעת ד"ר בדר: לפי
משכורתו של שופט עליון. אומרים לי שזה מחבטא בערך ב-6000 לירות.

- 4 -

בהצעה המקורית נאמר גם שיש זכות לערער
על החלטת הנציב, לפי סעיף זה; צריך

מר קיטרון:

להוסיף זאת גם לנוסח החדש.

בקשר לסעיף הדן במענק עקב מוות, לא
היתה עד עכשיו הגבלה. מדוע מציעים

י. בדר:

עכשיו להגביל את זה?

למעשה היו קיימוח היום שתי הגבלות:
לפי המקובל, ולא יותר מ-2250 לירות.

מר קיטרון:

ההגבלה הראשונה התייחסה הן למענק פיצויים והן למענק עקב מוות, ואילו
ההגבלה השנייה התייחסה רק למענק פיצויים.

אני מציע להוסיף בסעיף משנה (ב)(1) בסוף
הסעיף, גם "ובתנאי העבודה". בהחלט יכול

י. בדר:

להיות שיש משמעות לתנאי העבודה בענין מענק עקב מוות, כי זה עלול להיות
קשור בנסיבות המוות.

אנחנו מקבלים את ההצעה הזאת.

מר תמיר:

אני רוצה לשאול את נציב מס ההכנסה, האם
נחקל במקרים שבהם שולמו סכומים לא מחקבלים
על הדעת כמענק עקב מוות, כלומר מה היה הגורם להציע היום את ההגבלה הזאת?

ע. פיינרמן:

אמנם היתה קיימת גם עד עכשיו הגבלה במובן
של "הסכום המקובל", אבל זה תמיד נחון
בוויכוח. ברוב המקרים שאישרנו, לא חרגנו מעבר לסכום שמציעים כאן. ואולם
היה מקרה יוצא דופן - אם לציין רק אחד - בשנת 1966, של מענק לאחר
המוות, שעבר בהרבה על מליון לירות.

מר תמיר:

אני הייתי מסכים לקבוע תיקרה של 25 אלף
לירות בכלל.

היו"ר י. קרגמן:

אי-אפשר לפגוע בכלל שמקבלים מענק אחרי
המוות מורכב מחודשיים משכורת

מר קיטרון:

עבור כל שנת עבודה.

אם כבר קובעים הגבלה של משכורת של חודשיים,
אין צורך להוסיף גם סכום. הרי כאן אין
מקום להניח שנעשתה קנוניה לפני המוות, כפי שיכולתם אולי להניח שנעשה
שימוש לרעה בהתחשב עם מענק הפרישה. ודווקא כאן, בענין מענק לאחר המוות,
קבעתם שלוש הגבלות: קודם כל רק סכום השווה לחודשיים משכורת לשנה,
אחר כך תיקרה בלירות, אחר כך בא סעיף (ג) האומר שהנציב חייב לשנות
גם את הסכום הסופי לאחר ההגבלות הללו, אם הוא סבור שהמשכורת הוגדלה
באופן בלתי סביר. בגלל מקרה אחד שהיה יוצא דופן, לא צריך לעשות כל
כך הרבה הגבלות.

י. בדר:

הענין הוא מסובך, משום שיש כאן
סכומים לפעמים גדולים מאד, שמהווים
מצד אחד הוצאה למעביד, ומצד שני אינם מהווים הכנסה לעובד. משום כך
יש לפעמים אפילו לחץ על השאירים לקבל סכומים גדולים יותר...

מר תמיר:

אציע לא לשנות את החוק הקיים, כלומר
תישאר רק ההגדרה "בגדר המקובל". אם זה

י. בדר:

- 5 -

לא יתקבל, אציע למחוק את ההגבלה של חודשיים משכורת; אלטרנטיבה שניה:
למחוק את ההגבלה של הסכום.

מר קיטרון:
אלטרנטיבה שלישית יכולה להיות לא יותר
מ-12 אלף לירות לחודש.

ע. פיינרמן:
אני בטוח שגם לגבי מקרי מוות חייבת
להיות תיקרה למענק. אם יש תיקרה,
היא צריכה להיות מותאמת למדדים שכבר מופיעים כאן, ואפשר רק לומר
שבמקרה הזה יוכל המענק להיות גדול פי שלוש או פי ארבע ממענק הפרישה,
איך שרוצים. אם אמרנו לגבי מענק הפרישה תיקרה של 3500 לירות, למשל,
צריך להיות כאן 7000 לירות - כלומר חודשיים לפי הצעת הממשלה. אני
הייתי נוטה אפילו לכפולה של שלושה חודשיים.

י. בדר:
אני מסכים לקבוע שלושה חודשיים, עם תיקרה
של 12 אלף לירות.

מר תמיר:
אני רוצה להעיר כי להחלטות שנתקבלו
עכשיו יש השלכות גם לגבי סעיף 32,
ולגבי סעיף 9(ב). אנו נציע לכם שינוי להוראות שני הסעיפים ההם
בהתאם להחלטתכם לקבוע את התיקרה בגובה 4000 לירות, ונגיש לכם לאישור
את הנוסח המתוקן. כמו כן נוסיף את ההערה שעל התלסת הנציב יש זכות
ערעור בפני בית משפט.

ח. קורפן:
במקרה ויש ערעור, מעכבים בינתיים את
החשלים?

מר תמיר:
הפרוצדורה המקובלת היא, שעד לסוף הערעור
משלמים רק את הסכום שעליו אין עוררים.
מה ששנוי במחלוקת, מחכה לסיום הדיון.

היו"ר י. קרגמן:
אנחנו עוברים להמשך הסעיף, (3)(18), בקשר
לדמי הבראה. האם זה סכום קבוע?

מר קיטרון:
זה יכול להיקבע על ידי שר האוצר, בין
בדרך כלל ובין לסוגים מסוימים;
נציע, לפני סיום הדיון, נוסח לענין הזה.

ח. קורפן:
מדוע לא מכירים בדמי הבראה לעצמאיים?

מ. תמיר:
מה שאנו באים לעשות היום זה לכלול בחוק
הוראה שקיימת למעשה לפני משורת הדיון.
לגבי עצמאיים גם היום אין הכרה בהוצאות הבראה, ואם נכניס זאת, פירוש
הדבר הרחבת הזכויות הקיימות.

ע. פיינרמן:
מה ההצדקה שלא לתת גם לעצמאיים דמי
הבראה פטורים ממס? האם אני או אשתי

לא זכאים להבראה?

מר תמיר: אפשר היה להביא בחשבון ניכוי כזה לכל אזרחי ישראל, ואנו הצענו לעשות זאת בדרך של הגדלת הניכוי האישי. אבל ההסדרות התנגדה לכל שינוי בסטרוקטורה ועמדה על כך שזה יופיע בצורה הנוכחית דווקא.

היו"ר י. קרגמן: מדוע לא נכיר בצורך של כל אדם עובד, לרענן את כוחו, גם אם הוא עצמאי? ממילא העצמאיים כבר מקופחים מכיוון שהם משלמים מס מקביל גם כעובד וגם כמעביד. אנקש את נציב מס ההכנסה לבדוק את הנושא הזה עם שר האוצר, ולהביא לנו תשובה.

מר קיטרון: אני רוצה להעיר שכבר קיים בחוק שלנו שינוי רב לעומת חוקים מקובלים בענייני מס ההכנסה בעולם כולו. לדוגמא, ההכרה בהוצאות של עובדים לצורך נסיעה למקום העבודה. גם בעניין דמי הבראה, מקובל בעולם שמשכורתו של אדם מספיקה גם לצורכי הבראה; ההנחה אצלנו היא שהמשכורת איננה מספיקה, ולכן משלם המעביד סכום מיוחד כדי לאפשר לאדם לצאת להבראה. לפי חוק מס ההכנסה הסכום המיוחד הזה חייב גם כן במס. ואולם על פי קונצסיה - שהיא דבר מקובל גם אצלנו וגם באנגליה - באה תוספת לחוק ומכירים בדמי הבראה כהוצאה פטורה ממס. במקרים מיוחדים, כאשר יש השקפה כללית שסכומים מסויימים צריכים היו להיות פטורים ממס, ואיך לזה כיסוי בחוק, יכול נציב מס ההכנסה להחליט על קונצסיה, וזה מתפרסם; אבל הכלל הוא שהיא חייבת להיות שווה לגבי כולם, ולהתפרסם ברבים.

מר תמיר: אנחנו פרסמנו זאת בחוברת "דע זכויותיך וחובותיך" שקיבל כל אזרח.

מ. קיטרון: הקונצסיה מתייחסת לסכום המסויים שהמעביד משלם לעובד למטרת הבראה. אם הוועדה מציעה עכשיו להכיר בכל הוצאות הבראה כסכום הזכאי לפטור ממס, זה דבר שונה לגמרי. אני מניח שאם זה יתקבל, יעדיף האוצר להכיר בזאת בדרך של קונצסיה, ולא על ידי הכללת הדבר בחוק.

היו"ר י. קרגמן: כשם שהעובדים היו צריכים לחכות שנים עד שהקונצסיה הפכה לחוק, גם העצמאיים יסתפקו בקונצסיה; אולי גם זה פעם ייהפך לחוק.

אנחנו עוברים לעמוד 14, סעיף 5.

מר תמיר: כדי לפטור נישומים רבים מהגשת דו"ח, רשאי שר האוצר לקבוע שכל מי שמשתכר עד לסכום ידוע, פטור מלהגיש דו"ח. לעומת זאת, חייב להגיש דו"ח כל מי שיש לו הכנסה נוספת מעבודה, גם אם לולא זה היה פטור מהגשת הדו"ח. על מנת לצמצם את הטירח לאזרח וגם את הטיפול האדמיניסטרטיבי, הוחלט לאשר סכום מסויים, שאם ההכנסה הנוספת איננה עוברת עליו, איך אותו איש מחייב בגלל זה להגיש דו"ח שלולא כן היה פטור מלהגישו. ואולם ההכנסה הנוספת הזאת, שגבולה נקבע בערך ב-400 או 500 לירוח לשנה, עד עכשיו, לא יכלה להיות הכנסה מעבודה נוספת, אלא הכנסה מסוג אחר.

ד. קורן: מה קרה אם אזרח מקבל פנסיה ונוסף לזאת גם עובד במקום פרטי נוסף?

מר תמיר: עד עכשיו נהגנו להכיר בעבודתו הנוספת הזאת כעבודה עיקרית, ואילו הפנסיה היא

כאילו תוספת.

- 7 -

ההנחה היא כמובן שלא מדובר בסכומים גדולים.

מר מועלים: אם מדובר בהכנסה שמעל 24 אלף לירות, צריך בכל מקרה להגיש דו"ח.

היו"ר י. קרגמן: יש לי כאן שאלה: מדוע אדם שמקבל פנסיה ונוסף על כך ביטוח לאומי, צריך לשלם מס הכנסה? הרי התשלומים שהוא מקבל מן הביטוח הלאומי הם למעשה תמורה עבור התשלומים שהוא שילם במשך כל שנותיו? מבחינה סוציאלית, אני חושב שצריך לפטור כל אזרח מתשלום עבור הכנסותיו מביטוח לאומי.

מר תמיר: כל כוונתנו היא לחסוך לאותם אנשים שלולא ההכנסה הנוספת הזאת לא צריכים היו להגיש דו"ח, שיצטרכו להגיש דו"ח רק בגלל איזה שהיא תוספת קטנה, שממילא ניכר ממנה מס במקור. אנחנו מוותרים על ידי כך על ההפרש בין המס הקבוע שמנכסים מהכנסה נוספת, ובין המס השולי שהיה חל כנראה על אותה תוספת לו נעשה החשבון הכולל.

י. בדר: אם לתת לסעיף הזה הסבר היסטורי, הרי התיקון בא כדי למנוע את הצורך להגיש דו"ח מכל אותם אנשים שהכנסתם בסך הכל לא היתה גבוהה, אך היתה להם הכנסה נוספת לפי הגדרה שכבר איננה קיימת: התמורה על כך שהם גרים בדירה שלהם. עכשיו באים לתקן אי-צדק מסויים: אם הכנסה נוספת של אדם היתה מעבודה, הוא היה צריך להגיש דו"ח; אם היתה ממקור אחר, לא היה צריך להגיש דו"ח.

היו"ר י. קרגמן: מדוע צריך לראות את ההכנסה מביטוח לאומי כהכנסה נוספת? לדעתי לא צריך לצרף את הסכום הזה לסכום ההכנסה. מדובר בעיקר בפנסיונרים, והכנסתם של אלה ברוב המקרים איננה עולה על 700 לירות.

מר תמיר: לענין הזה ניחנה פעם חשובה על ידי כך ש-25% מן הפנסיה פטורים ממס-ההכנסה, כל מה שהולך מעבר לזה, מתכסה על ידי הפרוגרסיביות של המס, לפי מצבו של האיש. מאידך, אפשר להגדיל את הניכוי בעד זיקנה.

י. בדר: צריך להגדיל את הסכום הזה באותה פרופורציה שהגדלנו את סכום הפיצויים הזכאי לפטור.

היו"ר י. קרגמן: בישיבה הבאה נשמע הצעה בענין זה. אנו עוברים לסעיף הבא, הבא לחקן סעיף 18 לפקודה.

מר תמיר: הכוונה שלנו בעיקר לאותם המקרים שאותו האיש הוא גם החברה וגם מקבל המשכורת. זהו המקרה הקלאסי לקנוניה. החברה יכולה לרשום ששילמה לו משכורת, כלומר הוצאה, ואילו הוא החליט לא למשוך את הכספים למשך כמה שנים, למשל. כתוצאה מכך החברה פטורה מלשלם מס על הסכום הזה וגם איננו מקבלים מס ממנו, כי לא היתה לו הכנסה. אם מנהל החברה הוא שכיר, ואין לו שליטה בה, אנו סומכים על ניגוד האינטרסים שבין החברה לבינו, כלומר אין להניח שהוא ישאיר את המשכורת המגיעה לו ולא ינצל את הכסף. אמנם ייתכן שיהיו קנוניות גם במקרים כאלה, אך קודם כל רצוי שנשים קץ לקנוניות מן הסוג שצינינו, ושנחננו רוצים לתקן בסעיף זה.

י. בדר:
קודם כל אני רוצה לציין שהוצאה מכאן
ההגדרה של חברת-בת. שנית, אני חושב
שהתקופה של שלושה חודשים היא קצרה מדי, בהתחשב עם קשיי המימון
שיש היום גם במקרים רבים שהם בונה-פידה.

בחברה, קובעים את מס ההכנסה לפי הפינקסים,
ואם רשומה ההתחייבות לשלם בפינקסים, הרי זדיהתחייבות שכוחה יפה.
אני מבין שכל כוונתכם היא לגבות את המס באוחה שנה שבה הכסף שולם.

אני רוצה להפנות את חשומת לבכם לכך שבגלל
החלפת ההגדרה של שליטה, כפי שהופיעה כאן, בהפניה לסעיף 32(9), אתם
מורידים את האחוז הדרוש מ-10% ל-5%.

מר מועלים:
אנחנו מפנים כאן רק להגדרה שבסעיף 32,
ובהגדרה נקבע 10%. מה שמפורט שם בהמשכו
של הסעיף, איננו נוגע להגדרה.

י. בדר:
בדרך זו אתם מכניסים למעשה להגדרה של בעל
שליטה גם מי שהיה בעל שליטה, ואיננו עכשיו.

מר מועלים:
זה לא מופיע בהגדרה, ואילו סעיף 18 מזכיר
רק את ההגדרה.

מר קיטרון:
אולי כדי למנוע ספק, הייתי מציע שינוי
הנוסח: "(ב) משכורת, שכר עבודה או ריבית
המשתלמים על ידי חברת מעטים כמשמעותה בסעיף 76 לאחד מחבריה - שהוא
בעל שליטה כמשמעותו בסעיף 32(9)...". אנחנו נציע נוסח מדוייק.

ח. קורפנו:
מה פירוש הסייפא?

מר המיר:
אנחנו רוצים לקבוע עקרונית שאם הכסף לא
שולם למעשה, לא מכירים בזה כהוצאה. אבל
מאידך, אם בכל זאת ניכו את המס ומעבירים אותו אלינו, הרי המשך העניין
כבר איננו מעניין אותנו; זה עניין ביניהם, ויכול להיות שזה נעשה בונה-פידה.